

Chương 168

Bị Thương

Một ngày tháng ba, sáng sớm Thu Sinh đã lên núi săn thú, Lâm Đại Đầu giúp vợ nấu nước làm gia vụ, Hạ Sinh ở trong viện “đình đình đang đang” đục đá, Lâm Xuân dĩ nhiên là vui đùa trong đồng gỗ. Cả nhà chỉ có Đông Sinh nhàn nhã, ở thư phòng Đông sương viết chữ.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có một giọng con gái gọi “Đỗ Quyên!”

“Tới!”

Đỗ Quyên ở cách vách giòn giã trả lời.

Lâm Đại Đầu thăm dò nhìn ra ngoài. Thì ra là Quế Hương và Hòe Hoa tới, đeo gùi, chắc là kêu Đỗ Quyên lên núi hái trà nhật nảm. Nhị Nha cũng tới theo.

Ngay sau đó, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên từ trong nhà đi ra.

Hai tỷ muội một hồng một tím, đều chuẩn bị chỉnh tề: tóc dùng khăn bao lại, cổ tay áo và ống quần được cột chặt lại, giữa eo buộc dây lưng lộ ra cái eo nhỏ, thập phần yếu điệu; nhưng hạ thân từ hông tới ống quần, lại rộng rãi thích hợp, chân mang giày da dê.

Hoàng Tước Nhi dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần. Đỗ Quyên mười bốn tuổi lại cao hơn tỷ tỷ, khuôn mặt trắng sữa, đôi mắt vô cùng trong trẻo khiến người không thể nhìn gần; môi anh đào tươi thắm hơn hoa đỗ quyên đầu xuân, tựa như thoa son.

Lâm Đại Đầu vội hỏi: “Đỗ Quyên, đi hái lá trà?”

Đỗ Quyên nhìn sang hắn, cười tủm tỉm nói: “Ai!”

Đang muốn đi, Hoàng Lão Thực từ bên trong cửa đuổi theo ra ngoài, dặn dò hai khuê nữ: “Tước Nhi, người và Đỗ Quyên cẩn thận chút. Đừng đi quá xa, buổi chiều sớm chút trở về.”

Khuê nữ càng lớn, hắn càng không yên lòng để các nàng đi ra ngoài.

Nhưng đến vụ xuân, hắn và vợ phải ra ruộng nên không theo khuê nữ lên núi. Mỗi lần đi ra ngoài, hắn đều lái nhải dặn dò nửa ngày.

Hoàng Tước Nhi an ủi cha, nói nàng và Đỗ Quyên lại không phải lần thứ nhất lên núi, kêu hắn yên tâm.

Hạ Sinh nghe thấy thanh âm Hoàng Tước Nhi, vội ném việc trong tay xuống, chạy đến nói với nàng: “Tước Nhi, đợi ta đi với ngươi.”

Quế Hương và Hòe Hoa nghe đồng loạt cười trộm.

Mặt Hoàng Tước Nhi ửng hồng, liếc hẳn một cái nói: “Ta đi hái trà, buổi chiều sẽ trở lại, ngươi đi một chuyến tay không làm cái gì? Trong nhà còn nhiều chuyện làm kìa.”

Hạ Sinh liền ha hả cười, dặn dò: “Vậy ngươi cẩn thận chút.”

Ánh mắt lấp lánh nhìn Tước Nhi.

Lâm Đại Đầu không khỏi rung mình một cái, thầm nghĩ: “Tiểu tử đáng chết này nhìn say đắm như vậy, cũng không xem mình đang ở đâu, bên cạnh còn có người nhìn kìa.”

Hoàng Tước Nhi ngượng ngùng, quay mặt đi thúc giục Đỗ Quyên. Rất nhanh vài người chồm vào sương mù trắng xóa không còn thấy bóng dáng.

Ở đầu thôn phía Tây, các nàng gặp một đám bảy tám cô gái. Một người hô: “Hòe Hoa, đang chờ các ngươi đó, chúng ta đi chung.”

Hòe Hoa chân chờ nhìn về phía Đỗ Quyên.

Nàng và Quế Hương, Nhị Nha luôn đi theo tử muội Đỗ Quyên. Nhưng nhiều người đi chung thì không dễ hái được nhiều lá trà.

Một cô gái tên Thanh Hà không vui nói: “Đỗ Quyên không muốn chúng ta đi cùng?”

Nàng cũng là Lâm gia, là đường muội của Cửu Nhi.

Đỗ Quyên căn bản không để ý, chợt thấy mọi người đều nhìn nàng, bật cười nói: “Đều nhìn ta làm cái gì? Núi không phải của nhà ta, ta có thể không cho các ngươi đi sao. Chúng ta đi thôi. Đến trên núi cũng phải tách ra, bằng không chen chúc một chỗ hái không được trà. Các ngươi phải cẩn thận chút, tốt nhất 2 người đi chung, chú ý không cần tách ra, lỡ có việc tìm không ra người hỗ trợ. Lần trước ta và tử ta thiếu chút bị lạc đó.”

Nói xong vung tay lên dẫn đầu.

Quế Hương mau mồm mau miệng, đối với Thanh Hà nói: “Ta đã nói là Đỗ Quyên tốt nhất.”

Đám thiếu nữ đều cười, cùng nhau đuổi theo.

Dọc đường đi, tiếng oanh tiếng yến không ngừng, làm sơn dã tăng thêm một cảnh trí khác.

Hòe Hoa theo sát sau Đỗ Quyên.

Mấy năm nay, nàng vẫn cùng Đỗ Quyên học tập.

Đỗ Quyên vốn không muốn để ý nàng nhưng nàng thông minh, lại chịu khó. Bắt đầu chỉ là chộp cơ hội thỉnh giáo biết chữ, cũng không phải cả ngày quán lầy Đỗ Quyên, cũng có lúc học với huynh đệ nhà mình, có lúc đặc biệt không biết mới tới hỏi Đỗ Quyên. Lúc đến, nhất định sẽ đi cùng Quế Hương. Nếu thấy Đỗ Quyên vội còn chủ động hỗ trợ làm việc, sau đó mới thỉnh giáo.

Đỗ Quyên thấy nàng đề bụng như thế, không tiện cự tuyệt thẳng. Nhưng nàng sẽ không chuẩn bị giáo án như dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi. Hòe Hoa hỏi cái gì nàng trả lời cái đó. Chỉ là trong lúc giải đáp, thoáng bỏ thêm vào một ít đạo lý đối nhân xử thế, hi vọng có thể đối với nàng có dẫn dắt.

Cũng không phải nàng cố ý giữ lại. Trong núi sâu cô trong thôn này, nữ hài tử học trên sách vở, nếu là có thể thông thấu thì tốt; như không thể thông thấu, ngược lại là chuyện xấu.

Với Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, lúc Đỗ Quyên dạy nàng rất thận trọng, nhưng với Hòe Hoa, Đỗ Quyên không có khả năng, không có thời gian chú tâm dạy nàng.

Dù là như thế, Hòe Hoa cũng được ích lợi không nhỏ, biến hóa cực lớn. Tự mình khắc khổ cộng thêm Đỗ Quyên dạy, học xong “Tam Tự kinh” không tính, còn học rất nhiều “luận ngữ”. Đều do nàng cầu cha mẹ mua sách, tùy thời gặp Đỗ Quyên, Cửu Nhi liền thỉnh giáo.

Diện mạo nàng vốn xinh đẹp ngọt ngào, nay càng biểu lộ ra vẻ văn nhã. Trong một đám thiếu nữ, nàng càng lộ ra sự thu hút phi thường.

Hơn nữa nói trước mặt, mọi người mới đi một canh giờ đã thở gấp.

Quế Hương dừng chân lại hô: “Đỗ Quyên, người đừng đi nhanh như vậy.”

Đỗ Quyên xoay người nhìn về phía mọi người, thấy một đám khom lưng chống gối, há to miệng thở, liền cười nói: “Leo núi có thể rèn luyện thể hình. Sóng lưng thẳng, mỗi một bước làm eo xoay chuyển qua lại, đi nhiều đáng người mới đẹp đó.”

Nói xong, xoay người đi hai bước làm mẫu.

Mắt Hòe Hoa lập tức sáng lên, đi theo vài bước.

Nàng phát hiện, Đỗ Quyên quả thật hiểu biết rất nhiều. Bởi vậy, phàm là nàng nói, nàng đều thập phần dụng tâm nghiêm túc suy tư và học tập, tự nhiên tiến bộ hơn người khác. Nay nàng rất thân cận với Đỗ Quyên, thân hơn Quế Hương và Nhị Nha nữa.

Đám thiếu nữ được gọi lên hứng thú, cũng không than mệt, hưng trí bừng bừng đi theo, đem leo núi như luyện catwalk.

Đỗ Quyên quay đầu vụng trộm cười.

Bắt tri bắt giác, các nàng đi tới đỉnh núi.

Thái dương đã lên cao, sương mù nhạt rất nhiều, chỉ còn lãnh đãng một tầng sương khói. Đôi mắt nhìn về nơi xa, mây mù phủ núi rừng. Dưới sơn cốc mông lung mờ mịt. Tiếng chim hót ríu rít cùng tiếng nước róc rách, càng tăng thêm vẻ thần bí u tĩnh của sơn lâm.

Những cây trà đại mộc xanh um tươi tốt. Những chồi non xanh biếc to mọng còn mang theo sương sớm lóng lánh, hiện rõ những sợi lông tơ trên lá, màu xanh biếc đập thẳng vào mắt.

Hít sâu một hơi, tâm phé giãn ra!

Lập tức, các thiếu nữ cười vui tách ra, ai nấy tự tìm một cây trà ngắt lá.

Ngọn núi này phụ cận thôn Thanh Tuyên có nhiều cây trà nhất, nhưng không chịu nổi cả thôn đến hái. Cho nên, muốn gom đủ lá trà cho một năm, còn phải đi nơi khác tìm kiếm.

Đỗ Quyên thích nhất hái trà.

Nàng đứng trước một cây trà cao hơn mình, rướn người tới một chạc cây, hai tay tung bay, hai những chồi non đầy lông tơ mịn như nhung xuống, lấy một chồi bỏ vào miệng nhai trước, nhắm nháp vì đắng rồi đến vị cam, còn lại ném vào gùi phía sau.

Lá trà trên núi cao trải qua sương gió, sắc màu và tính chất đều hết sức tốt. Thân ở trong cảnh đẹp như tranh vẽ, ngắt lấy những lá trà xanh, công việc này quả thật làm người thư sướng. Nàng không kiềm chế được hừ hừ ca khúc.

Đỗ Quyên có công phu trong người, tay chân nhanh nhẹn, mau chóng vượt qua những người khác.

Trong vòng hai canh giờ, các thiếu nữ đã hái hết lá trà trên đỉnh núi này. Bây giờ đã là buổi trưa. Đỗ Quyên đưa mắt nhìn vào đỉnh núi đối diện. Bên kia chỉ có mấy cây trà, núi đá dốc dựng đứng, đặc biệt không dễ đi, người bình thường đều không muốn đi lên.

Đỗ Quyên dĩ nhiên không sợ, nói một tiếng với Hoàng Tước Nhi rồi bay nhanh xuống núi.

Hòe Hoa thấy, vội chạy tới nói muốn đi với nàng.

Đỗ Quyên dừng chân lại, quay đầu cười nói: “Ngươi đừng nên đi. Không phải ta sợ ngươi giành với ta, bên kia cũng không có mấy cây trà. Nếu ngươi sảy chân, chịu thiệt không nói, còn hại ta công ngươi.”

Không chờ Hòe Hoa nói chuyện, Quế Hương nghe tiếng đi tới lạnh mồm lạnh miệng nói với nàng: “Ngươi có thể chạy qua Đỗ Quyên sao? Nàng phải đợi chờ ngươi, lúc lên núi nói không chừng còn phải lôi ngươi, phí sức như thế còn không bằng nàng hái trà xong chia cho ngươi một nửa.”

Hòe Hoa xấu hổ, đỏ mặt đối Đỗ Quyên nói: “Vậy ta không đi.”

Đỗ Quyên đem mắt nhìn Quế Hương, nghĩ thầm đứa nhỏ này nói chuyện còn thẳng thắn hơn mình, nên cười nói: “Vây ta đi. Một lát sẽ về.”

Đội đi được một khoảng xa, thấy người trên núi không còn nhìn thấy mình, nàng bắt đầu thi triển khinh công, đề khí chạy. Đến đỉnh núi đối diện, men theo ký ức năm xưa tìm đến mấy cây trà đó, rất nhanh làm gùi của mình đầy ắp.

Hái lá trà xong, nàng tìm kiếm chung quanh xem có những thứ khác không.

Tâm tình tốt, vận khí cũng tốt.

Ở trong rừng, nàng liên tục phát hiện vài mảng nấm.

Thứ này rất ít sinh trưởng một mình, bình thường đều là từng mảng từng mảng.

Đỗ Quyên mừng rỡ, tởm muội các nàng đều mang theo túi. Đừng nói nấm, dù gặp dược thảo các nàng đều sẽ không buông tha.

Gần núi dựa vào núi nha, đi ra một chuyến, gặp sơn trâm sẽ không bỏ qua.

Gùi trên lưng đầy, túi to cũng chứa đầy, nàng hát “nơi này đường núi 18 cong, nơi này đường thủy chín khúc liên hoàn...” Nhẹ nhàng xuống núi, khoe mắt thoáng nhìn trong bụi cỏ thấp thoáng màu sắc rực rỡ chợt loé, nàng vội cấp tốc phát tay, hai con hồng gà cảnh bị nàng “siêu độ”.

Một con hằm, một con kho tàu!

Đỗ Quyên tính toán trong lòng, mang tâm tình vui thích và cảm giác thành tựu trở về ngọn núi đối diện, lại phát hiện mọi người vây quanh một chỗ, bộ dáng gấp gáp.

Nguyên lai, hái xong trà, mọi người bắt đầu tìm kiếm thứ khác, đào măng hoặc nhặt nấm, hái dương xỉ, dần dần tản ra.

Ai ngờ Hòe Hoa té lộn mào một cái, làm chân treo bị thương.

Cái này thì phiền toái rồi, mặc dù mọi người đều là thôn cô, không phải là nũng nịu tiểu thư, nhưng các nàng công người xuống núi, đường núi lại khó đi, thực không dễ dàng.

Mọi người bàn tới bàn lui. Người thì nói thay phiên nhau công, kẻ kêu trở về kêu người, ý kiến không đồng nhất. Ngay vào lúc này, Đỗ Quyên tới.

Quế Hương nói: “Ngoại trừ Đỗ Quyên, chúng ta ai có thể công nổi?”

Nàng và Nhị Nha biết Đỗ Quyên có võ công.

Hòe Hoa liền hướng mọi người nói: “Thật có lỗi, liên lụy các người. Quế Hương nói rất đúng, ở đây ngoại trừ Đỗ Quyên có chút võ công, các người đều không được. Bắt Đỗ Quyên công ta về nhà, vậy khẳng định cũng không được.”

Nói xong, chuyển hướng về một đường muội trong tộc nói: “Đậu Hoa, mấy người các người về nhà trước, kêu ca ta tới đón ta.” Lại chuyển hướng Đỗ Quyên, áy náy nói: “Đỗ Quyên, làm phiền người công ta xuống núi, chúng ta ở trong sơn cốc chờ ca ta tới đón ta.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng chỉ có thể như vậy.

Đối với đám con gái này mà nói, nàng luyện qua võ công còn thật giống một nữ hán tử.

Vì thế, mọi người phân đầu hành động.

Đỗ Quyên giao giỏ trúc cho Hoàng Tước Nhi. Chim trĩ và túi thì để cho Quế Hương và Nhị Nha cầm, mình hạ thấp người công Hòe Hoa, đi xuống núi.

Mới đi một đoạn đường, chợt nghe tiếng hổ rống.

Quế Hương cao hứng kêu lên: “Xuân Sinh ca ca tới! Vậy thì tốt rồi.”

Lòng Hòe Hoa nhảy dựng, khẽ cười cúi đầu quả nhiên nàng đoán trúng !

Đỗ Quyên ngừng cước bộ, nhìn về phía chân núi, quả nhiên là Lâm Xuân, mang theo một con mãnh hổ thật nhanh chạy lên núi.

Lúc Đỗ Quyên đi, Lâm Xuân chuyên chú vào việc trong tay nên không biết. Hắn mệt nhọc nửa buổi sáng xong, bình thường nghỉ một lát hoạt động tay chân, ăn vài thứ, hoặc đi cách vách tìm Đỗ Quyên tham thảo vấn đề. Nếu Đỗ Quyên bận, hắn sẽ mang Như Gió đi một vòng trong thôn.

Lúc này nghe Hạ Sinh nói tử muội Hoàng gia đi hái trà, hắn liền tới đón các nàng.

Hạ Sinh nói cho đệ đệ vì muốn hắn tới đón. Thân thủ hắn tốt, lên núi thực dễ dàng, còn bởi vì hắn nuôi một con hổ, gọi “Như Gió”. Có nó dẫn đường, sẽ dễ dàng tìm thấy Đỗ Quyên các nàng.

Chương 169

Lão Hồ Như Gió

Hai năm trước Như Gió bắt đầu ở cùng Lâm Xuân.

Lúc ấy mẹ của Như Gió đi săn mỗi bị trọng thương, Lâm Xuân và Cửu Nhi nhìn thấy, muốn thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng giết chết cạp mẹ.

Nhưng con cạp mẹ kia che chở Như Gió, hung tàn nhìn bọn họ như muốn làm cuộc giao tranh cuối cùng.

Lâm Xuân nhìn thấy không đành lòng, ném hai con thỏ qua, kéo Cửu Nhi đi.

Qua hai ngày, Lâm Xuân nhớ thương con cạp con kia, lại chạy đi xem.

Cạp mẹ chết, cạp con đói bụng đến phải “ngao ngao” gọi, nằm bên người cạp mẹ, thập phần uể oải đáng thương. Gần đó, còn có một con báo ẩn núp, nhìn cạp mẹ nằm dưới đất, do dự không biết nên tiến lên hay không.

Lâm Xuân đuổi con báo đi, cứu Như Gió, lại đem cạp mẹ chôn.

Hắn cũng không biết tại sao lại mềm lòng như thế, buông tha cạp mẹ, không lột da của nó, cũng không nghĩ đem Như Gió đi ra ngoài núi đi bán lấy tiền.

Nhưng Như Gió còn nhỏ, chưa thể tự mình đi săn. Sau khi ăn con thỏ Lâm Xuân săn được xong, liền ỷ lại vào hắn, lúc đi muốn đi theo hắn.

Lâm Xuân đâu dám mang nó về.

Đây chính là lão hồ, không phải mèo, trong bản chất có dã tính tự nhiên. Đứng nhìn hiện tại dụ ngoan, quay đầu mang về nhà, gà heo bị tai ương là thứ yếu, một ngày nào đó hung tính đại phát, đem Đông Sinh làm điểm tâm ăn mất, hắn tìm ai lấy thuốc hồi hận đây?

Bởi vậy, hắn kiên quyết không chịu mang nó trở về.

Đe dọa một hồi, hắn đem Như Gió nhét vào hang hồ, sau đó vội vàng chạy.

Lại qua vài ngày, hắn cùng Cửu Nhi đến xem Như Gió.

Bọn họ thấy cạp con sinh tồn quả thật gian nan, hơn nữa thiếu niên thích chơi đùa nên mang theo Như Gió đi săn thú, cố ý bắt bị thương con môi để Như Gió truy đuổi, rèn luyện năng lực đi săn của nó.

Mỗi lần săn thú kết thúc, bọn họ đều để lại ít con mồi cho Như Gió, sau đó đe dọa, rồi chạy trốn, có khi còn phải đi đường vòng, chỉ vì muốn cắt đuôi cọp con.

Năm sáu tháng trôi qua, hai người hoàn toàn quen thuộc với Như Gió.

Như Gió rất có linh tính, có thể xem hiểu một ít ánh mắt và thủ thế của bọn họ, còn có thể nghe hiểu vài lời. Làm cho người kinh dị nhất là, mặt ngoài nó ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng lại có tính toán khác.

Một ngày hè nào đó, Lâm Xuân và Cửu Nhi trước sau như một cắt đuôi Như Gió về nhà. Vừa mới tắm rửa, bung bát cơm ngồi trong sân ăn cơm, một tiếng hổ rống làm hấn thiếu chút nữa đánh rơi chén cơm xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh sáng mờ lúc chạng vạng, một con hổ vằn con đứng trước cửa viện, đang nhìn hấn về mặt đắc ý cười. Hấn xác định tên kia đang nhếch miệng cười!

Nó đã tìm tới cửa!

Lâm Đại Đầu “ngao” to một tiếng - chén bẻ. Vợ Đại Đầu kêu một tiếng “Má ơi!” - bất động, sợ tới mức tè ra quần. Thu Sinh bỏ lại bát, chạy vội tới sát tường chộp lấy cây gậy to. Hạ Sinh kéo Đông Sinh hộ ở bên người, khẩn trương nhìn Lâm Xuân hô lớn nói: “Xuân Nhi, nhanh lên a! Nhanh...”

Trong viện này, chỉ có Lâm Xuân có võ công cao. Hấn không ngừng cầu hấn.

Lập tức, chó cũng cuồng sủa to lên, trong viện loạn thành một đoàn.

Trời ạ! Như Gió gây rắc rối lại không có chút tự giác nào, hoan hỉ chạy tới chỗ Lâm Xuân.

Thu Sinh vung gậy to lên muốn đập nó.

Lâm Xuân giựt mình tỉnh lại thoát khỏi cơn ngây dại, vội kêu “Đừng đánh nó! Nó đến tìm ta.”

Hấn tiến lên ôm lấy cổ Như Gió, ra lệnh nó không được nhúc nhích. Sau đó đối với Thu Sinh nói: “Đừng đánh! Con hổ này... Con hổ này không ăn người. Là có chuyện như vậy...”

Hấn nói ngắn gọn, hai ba câu đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Huynh đệ Thu Sinh nghe trợn mắt há hốc mồm.

Đông Sinh còn nhỏ, căn bản không biết tốt xấu, hưng phấn muốn đi tới sờ mông lão hổ. Hấn nghe nói là không thể sờ mông lão hổ được, nhưng con hổ này thân thiết với tam ca như vậy, hấn là hấn có thể sờ soạng, lại bị Lâm Đại Đầu quát mắng dừng lại.

Lâm Đại Đầu đối với Lâm Xuân nói: “Tiểu tử đáng chết này, đầu óc bị lú lẫn hả? Còn nuôi lão hổ! Mau giết nó cho ta, lột da nó. Bằng không ngày nào

đó lại tìm tới cửa, ăn sạch lão tử, nương và đệ đệ người, ta coi người hời hợt đi.”

Như Gió nhất thời giận dữ, hướng hẳn nhe răng gầm nhẹ.

Lâm Đại Đầu sợ tới mức rụt cổ lại, ra lệnh Lâm Xuân mau động thủ.

Lâm Xuân bất mãn nói: “Cha, ta nuôi nó mấy tháng sao có thể hạ thủ được. Ta kêu nó đi là được.”

Lâm Đại Đầu tức giận kêu lên: “Chúng ta nuôi heo gần một năm kia, ta thấy người vẫn ăn canh heo ngon lành mà.”

Lâm Xuân không để ý tới hẳn, vội vàng vỗ vỗ lưng Như Gió, ý bảo nó đi cùng mình, vừa đi vừa giáo huấn nó: “Đã kêu người đừng tới, còn nhất định muốn theo tới. Để mắt mạng nhỏ coi người còn tới nữa thôi!”

Nói xong, chợt nhớ tới cái gì, lại xoay người chạy về, chộp lấy một cái đùi gà trong cái bát ở trên bàn, thật nhanh trở về nhét vào miệng Như Gió, cho nó nếm thức ăn tươi, vừa vội vàng thúc nó đi.

Đám người Thu Sinh ở phía sau nhìn choáng váng.

Như Gió rất không vừa lòng: nó chạy từ rất xa đến tìm hẳn, đùi gà này chưa đủ nhét kẽ răng nó đâu.

Nhưng Lâm Xuân đuổi nó đi, nó không dám không đi.

Nhưng không sao, nó đã biết Lâm Xuân ở đâu, bởi vậy không chỉ một mà đến 2, 3 lần tới thăm Lâm gia, làm Lâm gia gà bay chó sủa.

Sau này người trong thôn cũng biết, đồng loạt tới cửa kháng nghị, nói lão hồ vào thôn thì quá nguy hiểm, muốn Lâm Xuân sớm giết nó đi.

Lâm Xuân đương nhiên không nghe bọn hẳn.

Đều nói tay không đánh mặt người tươi cười, hẳn cũng không đành lòng giết a!

Nhưng hẳn lại không có cách nào, đành phải ở trên núi bởi Như Gió vài ngày, nhưng vẫn không thoát nó, nên suy xét nuôi thử ở nhà. Không nhẫn tâm giết nó, nhưng nếu bỏ mặc cho nó đi hoang, sợ nó vào thôn tùy ý đã thương người, vậy thì phiền toái.

Buổi tối đầu tiên Như Gió tới Lâm gia là bị Lâm Xuân nhốt trong phòng của hẳn. Dù sao hẳn cũng không sợ.

Một đêm vô sự, buổi sáng ngày hôm sau lúc mọi người ăn điểm tâm, bụng Như Gió cũng đã đói. Đói bụng thì phải ăn, ở trên núi nó đều tự mình bắt thú ăn. Lâm gia được a, sáng sớm trong sân thả ra một đám gà, Như Gió nhìn hai mắt toả sáng, rất tin mình và chủ nhân sẽ không thiếu ăn.

Nó cũng không cần người dạy, Lâm Xuân đã dạy nó mấy tháng rồi, sớm biết hổ con chồm lên bắt ngay một con gà, hai ba ngụm nuốt, tiếp theo là con thứ hai, thứ ba ...

Lâm Đại Đầu đi ra nhìn thấy, nhất thời giơ chân ra sức mắng.

Như Gió thực khó chịu lão gia hỏa này, nhưng nó biết nó không thể can hấn, bởi vậy gằm nhẹ cùng hấn giằng co.

Lâm Xuân đi ra nhìn khắp sân bê bối, thở dài.

Hấn không để ý cha hấn ra lệnh làm thịt Như Gió, bắt đầu dạy Như Gió: gà trong nhà không thể ăn, muốn ăn lên núi bắt thú. Hấn đi săn lúc nào cũng mang theo nó, lặp lại huấn luyện.

Một lần hai lần, cuối cùng Như Gió hiểu rõ: đói bụng lên núi đi tìm ăn, vật chạy trong thôn này không được đụng vào, không chạy cũng không thể đụng vào.

Hiểu được cái này xong, mỗi lần Lâm Đại Đầu mắng Như Gió, nó sẽ lên núi tha một con thỏ, hoặc là gà rừng, hoặc là một con hươu bào, trở về đặt trước mặt Lâm Đại Đầu, rất khinh thường ngẩng đầu tránh ra, làm Lâm Đại Đầu ghen hờn nhưng không phản đối được.

Trong tâm tư, hấn đã chấp nhận hành vi nuôi hổ của con trai.

Bởi vì con súc sinh này có chút linh tính, sẽ không cắn loạn người.

Sau đó lại phát sinh một sự kiện làm người cả thôn đều chấp nhận Như Gió.

Một lần, nhà Trương đồ tể trong thôn mất một con gà. Vợ hấn lập tức tìm đến Lâm gia, nói Như Gió ăn trộm một con gà mái nhà nàng, muốn bồi thường.

Lâm Xuân không chịu, nói Như Gió muốn ăn vụng, hấn nên trộm cách vách Hoàng gia và Quả Cân gia, sao lại chạy ra xa trộm gà Trương gia, “Gà nhà người đẹp lắm sao? Dù sao cũng không đẹp bằng gà nhà Lão Thực thúc đi!”

Gà Hoàng gia là hồng gà cảnh tạp giao, màu lông quang hoa sáng lạn.

Vợ Trương đồ tể một mực chắc chắn, nói Lâm gia nuôi hổ quá giáo hoạt, “Thỏ không ăn cỏ gần hang, nên nó chạy đến chỗ xa hơn trộm!”

Lâm Đại Đầu bị chọc tức. Hấn là người không chịu thiệt, nhưng bây giờ cũng không biết biện giải thế nào. Chung quy con hổ này quả thật rất giáo hoạt, trả thù hấn đây. Bởi vậy hấn hoài nghi Như Gió thật sự chạy xa trộm gà ăn, vì không để cho Lâm Xuân phát hiện.

Lâm Xuân lại tin tưởng Như Gió. Hấn mang nó đi tới nhà Trương đồ tể, chỉ vào gà hỏi nó có ăn không.

Như Gió thấy vợ Trương đồ tể cứ lái nhải quả trách, cũng mơ hồ hiểu xảy ra chuyện gì. Bởi vì trước đây nó từng ăn gà ở Lâm gia đương nhiên là không phải trộm, là thoải mái ăn Lâm Đại Đầu cũng tức giận mắng nó như thế.

Như Gió liền nổi giận, “rồng rồng” kêu hai tiếng, đi quanh một vòng, sau đó vùi đầu vào đóng có khô trong nhà chứa củi, tha một con gà ra, ném xuống trước mặt vợ Trương đồ tể, rồng lớn một tiếng.

Vợ Trương đồ tể thấy tìm lại được con gà đã mất, vốn hoảng hốt, lại bị nó dọa, thụt lui hai bước té bệt mông dưới đất, tiều một đũng quần.

Người vây xem ầm ầm cười to, đều nói là hổ thần.

Sau này, ngay cả Lâm thái gia cũng ra mặt can thiệp, nói mãnh thú không chịu thuần hóa thì thôi, nhưng nếu nó tự nguyện nhận thức thì đều là rất có linh tính, kêu mọi người không nên thương tổn nó.

Mọi người sôi nổi tám, còn nói lão Lý nuôi con rắn lớn trong nhà, giữ nhà bắt chuột, rất ngoan ngoãn.

Từ đó, Như Gió xem như an thân ở Lâm gia.

Nó rất thù dai. Vì Lâm Đại Đầu mấy lần muốn Lâm Xuân làm thịt nó, nó thù chung không thích hắn, động một chút là hướng hắn rồng to. Nhìn hắn sợ tới mức mặt biến sắc, nó dào dạt đắc ý.

Lâm Đại Đầu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng đến cùng lòng người giao hoạt hơn dã thú nhiều, hắn dựa vào tính tình cao ngạo của Như Gió, lúc muốn ăn món ăn thôn quê, hắn cố ý chỉ vào nó mắng to, nói nó ăn hao tổn đồ của mình, bởi vì hiện tại Như Gió ăn uống ở Lâm gia.

Như Gió sinh khí, liền lên núi tha một con hươu bào hoặc là nai về.

Bây giờ những động vật nhỏ như chim trĩ và thỏ nó không thèm bắt.

Lâm Đại Đầu dương dương tự đắc, không biết mệt thức giục Như Gió.

Đỗ Quyên thấy được bữu môi, cười nhạo nói: “Đại Đầu bá bá, ngươi thật có tiền đồ, cùng Như Gió đùa giỡn tâm nhãn. Nó cũng như Đông Sinh lúc lên hai lên ba thôi. Ngươi khi dễ một đứa con nít, không cảm thấy đuối lý? Muốn nó lên núi săn thú, trực tiếp nói với nó là được.”

Hiếm khi nét mặt già nua của Lâm Đại Đầu đỏ lên.

Nhưng hắn có cách gì, súc sinh này rất mang thù, hắn không nói nó được.

Đỗ Quyên cảm thấy, vạn vật đều có linh tính. Lâm Xuân có được Như Gió không phải dựa vào thuần hóa, mà là dùng chân tình đối lấy. Bởi vậy, trước nay nàng không coi Như Gió như thú cưng, mà thực tôn trọng tôn nghiêm của vua bách thú.

Mỗi lần Lâm Xuân đi tìm Đỗ Quyên, Như Gió đều theo chân, rất thích nàng.

Bây giờ nhìn thấy Đỗ Quyên, nó nhào tới cùng nàng chào hỏi.

Mặc dù biết hồ này không cần người, các thiếu nữ vẫn bị nó dọa sợ tới mức đồng loạt lui về phía sau. Hoàng Tước Nhi cũng không ngoại lệ, chỉ có Đỗ Quyên cười hì hì gọi “Như Gió!”

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên cũng Hòe Hoa, nhướng mày, chạy gấp tới.

Hỏi rõ tình hình xong, hắn đưa ngón cái và ngón trỏ vào trong miệng, ngửa mặt lên trời huýt sáo vang dội, Như Gió cũng mở rộng yết hầu rống một tiếng, thanh chân sơn dã.

Thối một trận, Lâm Xuân mới đối với Đỗ Quyên nói: “Ta đến.”

Chương 170

Ái Mộ

Hắn kêu Đỗ Quyên đặt Hòe Hoa trên lưng Như Gió, dặn nàng bám chặt vào cổ con hổ chỗ da lông, sau đó phân phó Như Gió chạy chậm chút.

Hòe Hoa ngồi trên lưng hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn khăn trương trắng bệch.

Như gió vừa đi tới trước bước vài bước, nàng đã mất thăng bằng, từ trên lưng hổ ngã xuống, chân đụng vào đá trên núi, nhin không được kêu thảm một tiếng.

Mọi người đi tới nâng dậy.

Quê Hương tiếc rẻ nói: “Hòe Hoa tỷ tỷ, ta muốn cưới Như Gió một lúc, nó còn không chịu cho ta cưới đó. Không dễ dàng Xuân Sinh ca ca muốn nó cưới người, người lại ngồi không vững.”

Hòe Hoa đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, không đáp lời nàng.

Đỗ Quyên sờ lưng Như Gió, nói với Lâm Xuân: “Bộ dáng Như Gió tốt quá, da sáng trơn mượt, người bình thường rất khó ngồi ổn. Hay để ta cống nàng đi.”

Nàng sợ Lâm Xuân không có phương tiện cống Hòe Hoa, cũng biết hắn không bằng lòng cống. Hắn luôn không thân cận với đám con gái trong thôn, huống hồ năm xưa nương Hòe Hoa còn nói loạn.

Lâm Xuân quét mắt qua dáng người nhỏ yếu của nàng. Trong mắt hắn, Đỗ Quyên rất nhỏ yếu, nên trầm giọng nói: “Hay là để ta cống cho.”

Hắn đang ở giai đoạn bẻ tiếng, tiếng nói trầm thấp âm ịch.

Nói xong quay sang Hòe Hoa, nhìn thẳng nàng nói: “Đường núi này không dễ đi, nếu Đỗ Quyên lại ngã xuống thì càng phiền toái. Chuyện gấp phải tòng quyền, ta cống người xuống núi.”

Hòe Hoa bị hắn nhìn tâm hoảng ý loạn, đỏ mặt nhẹ giọng nói: “Ai!”

Lâm Xuân hạ thấp người trước mặt nàng.

Hòe Hoa cẩn thận nằm trên lưng hắn, đưa tay ôm chặt cổ hắn, sau đó cảm giác thân mình nhẹ bẫng, bị hắn cống lên.

Nàng nhất thời chóng mặt, không thể tin được đây là thật sự.

Không rõ bắt đầu từ lúc nào, nàng không thể áp chế thích Lâm Xuân.

Thích bộ dáng chuyên chú làm mộc của hắn. Thích vẻ mặt trầm tư của hắn nhìn chăm chăm mộc điêu trong tay. Hắn vĩnh viễn như đang đắm chìm trong một thế giới kỳ diệu, quên hết thủy chung quanh. Nhưng khi hắn cười rộ lên lại không câu thúc và tùy tính.

So sánh với một Cửu Nhi hào sảng phóng khoáng, trên người Lâm Xuân có thêm sự hàm súc. Nàng muốn tới gần hắn, thấu hiểu hắn, khát vọng thân cận hắn.

Nhưng điều đó thực không dễ dàng.

Nhưng là, có Đỗ Quyên, nàng luôn có thể nhìn thấy hắn.

Thật ra nàng có chút ghen tị. Nhưng nàng là người thông minh cẩn thận, dần dần phát hiện ra là tuy Lâm Xuân rất thân với Đỗ Quyên, nhưng không biết tại sao hai người không có tư tình, thậm chí Lâm Xuân cũng không có biểu hiện ý tứ muốn cưới Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không muốn gả cho Lâm Xuân.

Phát hiện này làm Hòe Hoa thực phẫn chấn.

Nàng cùng Đỗ Quyên tiếp xúc một khoảng thời gian, biết nàng quả thật không có ý gả cho Lâm Xuân, nếu không thì hai nhà đã sớm định thân. Trong lòng liền sống dậy.

Vừa rồi, nàng không cẩn thận bị trượt, liền có ý ngã sấp xuống.

Trong đám người này chỉ có Đỗ Quyên biết võ công, có khí lực công nàng. Lần trước Quế Hương không cẩn thận trượt chân, chính là Đỗ Quyên công nàng về.

Nàng tính kế như vậy không phải là muốn hớ Đỗ Quyên, mà là có tính toán khác.

Nàng biết Lâm Xuân nhất định sẽ tới đón Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên công nàng, Lâm Xuân nhất định nhìn không được, chắc chắn tiếp nhận.

Quả nhiên hết thủy như nàng mong muốn .

Mặc dù Lâm Xuân mới 15 tuổi nhưng cao lớn cường tráng, xuống núi thập phần vững chắc. Hòe Hoa nằm trên lưng thiếu niên, ngửi mùi mồ hôi hơi thở độc đáo từ trên người hắn, Hòe Hoa cảm thấy tim mình đập lợi hại.

Vì giảm bớt khẩn trương cũng vì nắm lấy cơ hội nói chuyện với Lâm Xuân, nàng nhướng mắt ra phía trước, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Thật khó cho ngươi, Xuân Sinh.”

Ôn nhu khí tức thổi tới bên tai Lâm Xuân, hơi thở như lan.

Thân mình thiếu niên cứng đờ, rất nhanh lại thả lỏng, đầu thấp xuống chút nữa, nói: “Không có việc gì.” Chân bước nhanh hơn, chạy xuống núi.

Hồe Hoa mỉm cười, trong lòng thập phần ngọt ngào.

Đến chân núi, Lâm Xuân cẩn thận đặt Hồe Hoa ngồi lên một tảng đá.

Quế Hương đi lên cười hỏi: “Lâm Xuân, không phải người biết võ sao, mới chút đá mệt mỗi muốn nghỉ tạm? Hồe Hoa có mấy lượng thịt chứ.”

Các thiếu nữ đều ồ ồ cười vang.

Hồe Hoa đỏ mặt trừng nàng.

Lâm Xuân không lên tiếng, từ cổ tay áo rút ra một cây chùy thủ, đi đến chân núi tìm kiếm, tìm đến một bụi dây leo dại, bắt đầu cắt.

Đỗ Quyên hỏi: “Đây là muốn làm gì?”

Lâm Xuân quay đầu đối với nàng cười nói: “Làm cáng. Đợi Cửu Nhi tới, làm một bộ cáng mang Hồe Hoa, còn phương tiện nữa.”

Đỗ Quyên hiểu, vội đối với hắn nói: “Ta cắt dây leo, người đi đốn cây đi.”

Buộc cáng cân hai cây thô chống đỡ.

Lâm Xuân giao chùy thủ cho nàng, tự mình đi tìm hai cây phẩm chất tương đối, một cước đạp xuống, cây liền bị gãy.

Hai người vội không ngừng, đám người Hoàng Tước Nhi nghe xong cũng tới hỗ trợ vượt dây leo, chặt nhánh. Quế Hương vui vẻ, hỏi tới: “Xuân Sinh ca ca, sao người biết Cửu Nhi ca ca đến?”

Lâm Xuân cười, không lên tiếng.

Hắn và Cửu Nhi có ký hiệu liên lạc, đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết.

Hắn luôn ít nói. Hắn không nói, Quế Hương cũng không truy vấn, quay qua đám người Nhị Nha bàn tán suy đoán, Cửu Nhi bọn họ đi nơi nào, sẵn những gì, thập phần chờ mong Cửu Nhi đến.

Sắc mặt Hồe Hoa lại trắng bệch, kinh ngạc nhìn Lâm Xuân.

Hắn không công nàng ?

Không phải hắn nên công nàng về nhà sao?

Đúng rồi, hắn tị hiềm.

Trước mặt người vẫn nên tị hiềm. Đây cũng là vì tốt cho nàng.

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng ngực buồn buồn khó chịu.

Bỗng nhiên trong đầu toát ra một ý niệm: nếu là Đỗ Quyên rớt gãy chân, hắn có công nàng về nhà hay không?

Trong lòng có đáp án, lại không muốn tin tưởng.

Đám người Cửu Nhi tới rất nhanh, đồng hành còn có Thu Sinh, Quả Cân và Hoàng Tiểu Bảo.

Hai bên gặp mặt đều hết sức cao hứng.

Quế Hương hô to “Cửu Nhi ca ca! Ta xem ngươi săn được cái gì?”

Nói xong nàng hào hứng chạy qua.

Đều là ở độ tuổi thanh xuân, các thiếu nữ nhìn thấy nhiều thiếu niên như vậy, đều xấu hổ đỏ mặt. Các thiếu niên nhìn thấy các thiếu nữ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, cả người mệt mỏi không cánh mà bay.

15 tuổi Cửu Nhi thân hình cao lớn khôi vĩ. Tuy khuôn mặt còn non nớt, nhưng trong lúc giở tay nhắc chân hiện ra nét oai hùng hào sảng. Hấn cao ngất, ánh mắt sắc bén, lúc cười hoàn hảo, nhưng lúc sầm mặt, đúng như hung thần vậy.

Đa số thiếu nữ thích hấn có chút bá đạo, dương cương khí mừi phần. Mỗi vừa nhìn thấy, nhin không được mặt đỏ tim đập dòn dập.

Lâm Xuân cũng cao ngất như vậy, diện mạo oai hùng, thiếu niên tuấn tú nhưng vì thường xuyên trầm tư, trên người thêm nét trầm ổn, khí chất khác hẳn Cửu Nhi.

Cửu Nhi cười to gọi “Đỗ Quyên”, không chút che giấu tâm tình tốt của mình khi nhìn thấy nàng.

Đỗ Quyên buồn bực hỏi: “Sao ngươi đụng phải Thu Sinh đại ca?”

Ba ngày trước Cửu Nhi đã vào núi. Hiện tại hấn săn thú đều là chạy tuốt vào rừng sâu núi thẳm, tìm kiếm động vật quý hiếm, thu lấy da lông, lộc nhung, hổ cốt, đã không cùng đẳng cấp với những thợ săn bình thường khác.

Thu Sinh cười nói: “Cho nên nói là khéo.”

Lại hỏi Lâm Xuân vì sao buộc cáng. Lâm Xuân giải thích.

Nghe nói Hòe Hoa trật chân, Cửu Nhi kỳ quái hỏi: “Cống về nhà là được, khó khăn buộc cáng làm cái gì?”

Lâm Xuân ngừng một lát, nhìn hấn nói: “Vậy ngươi cống đi. Ta không làm cáng nữa.”

Cửu Nhi sững sốt rồi bỗng nhiên hiểu được, ngượng ngừng cười nói: “Ta quên. Cống không thích hợp.”

Rồi động thủ hỗ trợ.

Đỗ Quyên thấy Tiểu Bảo cũng săn hai con thỏ, một con chim trĩ, cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, thu hoạch không sai nha. Ngươi đi lúc nào?”

Hoàng Tiểu Bảo cười không khép miệng được, nói: “Sáng nay cùng Thu Sinh đại ca ra tới. Mới nửa ngày có thể săn được nhiều thú, thật không tệ. Ta lại không có giỏi gì.”

Những năm gần đây, thiếu niên thôn Thanh Tuyền học săn thú càng nhiều lên.

Trước đây ít người làm nghề này, là bởi vì trong thôn nhà nhà có ruộng đất, dưới tình hình sinh kế bảo đảm, khó tránh không khỏi tiếc mạng. Nhưng đám người Thu Sinh không có công phu, lại thường lên núi săn thú, vài năm qua cũng hun đúc được nhiều kinh nghiệm. Các thiếu niên chịu ảnh hưởng, mới sôi nổi noi theo.

Đến khi Đỗ Quyên cũng thường xách hai con chim trĩ, con thỏ gì đó trở về, mắt các phụ nữ tròn tròn, khi nào săn thú trở nên dễ dàng như vậy?

Trong lúc nhất thời, phong trào săn thú ở thôn Thanh Tuyền tăng vọt, nhà nhà đều theo nghề này.

Mãi đến khi có 2 thiếu niên ở trên núi té gãy chân, phong trào mới chậm lại một chút.

Đỗ Quyên lấy ra lương khô còn thừa lại đưa cho Tiểu Bảo. Hắn cũng không khách khí, cầm lấy ăn. Mấy năm gần đây, huynh muội bọn họ ở chung rất tốt, hoàn toàn mặc kệ ân oán giữa người lớn với nhau.

Đội cáng cột chắc xong, Lâm Xuân cùng một thiếu niên không săn được gì khiêng Hòe Hoa. Những người khác đi theo, một đường nói giỡn trở về.

Vì Lâm Xuân đeo gùi lá trà cho Đỗ Quyên, trên người nàng không có gì nên hái dương xỉ non ở ven đường trên sườn núi.

Hôm nay là chủ yếu là hái lá trà nên hồi nãy nàng không ngắt.

Trên đường về thuận tiện hái một ít, vừa phương tiện lại thoải mái.

Nàng nhanh tay, chân chạy cũng nhanh, một chút cũng không chậm trễ hành trình, không để mọi người chờ nàng.

Thu Sinh thấy thế, hỏi Hoàng Tước Nhi: “Ngươi có muốn đi hái hay không?”

Ý là nếu Tước Nhi cũng muốn đi, hắn giúp nàng công gùi.

Hoàng Tước Nhi nghe vội gật đầu. Nàng cũng rất muốn đi, nhưng đeo rất nhiều thú, còn giúp Hòe Hoa cầm một gói to nữa, nàng lại không bằng Đỗ Quyên có công phu trong người, nên “có lòng không đủ lực”.

Vì thế, Thu Sinh cầm lấy gùi nàng đeo trên vai. Hoàng Tiểu Bảo cũng nhanh đi tới phụ nàng cầm cái gói to.

Hoàng Tước Nhi vung tay ra, như bướm bay đi.

Quế Hương cũng vội nhét cái gùi của mình vào tay của người đeo đầy con mồi trên người, Cử Nhi, vội chạy theo hái dương xỉ. Nàng thuần túy vì chơi vui, không để ý hái bao nhiêu dương xỉ. Không như tỷ muội Đỗ Quyên, hái dương xỉ vì cuộc sống.

Quế Hương vừa đi, những thiếu nữ khác như Thanh Hà đều sôi nổi tìm người giúp mình cầm đó, cũng cùng đi hái.

Các thiếu niên bị các thiếu nữ giao trọng trách, mỗi người đều gia tăng gánh nặng nhưng trong lòng rất hưởng thụ, trên mặt lại một vẻ đại nam tử khí khái, cười nói thiếu nữ ưa chơi đùa, “Thứ này không nấu với thịt, khác gì cỏ dại đâu, ăn không ngon chút nào. Hái nhiều có ích lợi gì!”

Thu Sinh đã ném qua tỷ muội Đỗ Quyên làm dương xỉ, có rau trộn, có kho tàu, hương vị rất thơm ngon, bởi vậy không lên tiếng.

Nhị Nha lấy can đảm nhờ Hoàng Tiểu Bảo giúp mình cầm gùi.

Tiểu Bảo thấy nàng thường đi chung với Đỗ Quyên, nghĩ nàng là bạn tốt của muội muội nên vui tươi hơn hẳn không miễn cưỡng đồng ý.

Điều này làm cho Nhị Nha hết sức cao hứng, đỏ mặt mừng rỡ chạy.

Hòe Hoa nhìn đám con gái đi dọc hai bên đường núi, nói cười ríu rít như chim, hoạt bát vui vẻ; mà Như Gió đi theo bên người Đỗ Quyên, hấp dẫn đa số ánh mắt của thiếu niên, trong lòng hơi chua xót. Nếu nàng không bị thương, có phải cũng cùng các nàng vui sướng hái dương xỉ hay không?

Lại lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn nghiêng, làm thế nào cũng không thấy Lâm Xuân.

Nàng suy sụp không thôi, thăm hỏi hận.

Chương 171

Tâm Tư

Rời núi đến cửa thôn, Lâm Xuân dừng chân lại, nói với Cửu Nhi: “Ngươi đến khiêng đi. Ta không tiện đường, đỡ phải chạy.”

Cửu Nhi hét cách, lại một phen ép buộc, đem con mối treo trên cáng, cùng Đỗ Quyên, Lâm Xuân nói lời từ biệt xong, khiêng Hòe Hoa đi.

Hòe Hoa nhìn Lâm Xuân đưa tay cầm hết toàn bộ đồ của Đỗ Quyên, cười nói với nàng, trong lòng đột nhiên thất lạc.

Nàng không nghĩ tới Lâm Xuân thế nhưng không tiễn nàng về nhà.

Trong những người này chỉ có hấn là tay không, không phải nên đưa nàng sao?

Không tiện đường?

Là bởi vì không tiện đường, cố ý đưa nàng mới có vẻ tình thâm ý trọng.

Nhưng sự thực hiển nhiên, hấn không muốn “cố ý” đưa nàng, để Cửu Nhi thuận tiện đưa đi, còn nói đỡ phải hấn tới lui một chuyện...

“Đúng rồi, ta và hấn không thân quen, hấn không tiện đưa đi.” Hòe Hoa nghĩ, “Đợi quen thuộc, hấn sẽ không như vậy.”

Nàng vì mình tìm một lý do “thỏa đáng”, tiếp tục suy nghĩ thêm lý do khác, tỷ như hấn không có phương tiện tới nhà mình, tỷ như sợ người nhìn thấy nói nhảm làm hư thanh danh của nàng...

Một đường suy nghĩ, bất tri bất giác đã đến nhà.

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ bị thương, cực kỳ hoảng sợ; lại thấy Cửu Nhi tự mình đưa nàng trở lại, vui mừng quá đỗi. Về mặt kinh quái nàng hỏi khuê nữ bị thương thế nào, vừa nhiệt tình tiếp đón Cửu Nhi và một thiếu niên khác cùng khiêng cáng vào ngôi xuống uống trà, muốn giữ bọn họ ăn cơm chiều, lại lo tới nồi rau đang xào dở, hận không thể phân thân.

Cửu Nhi và thiếu niên kia đều vẫy tay cáo từ, nói việc nhỏ không đáng cảm tạ.

Hòe Hoa bị Cửu Nhi đỡ đến ngôi trên ghé, thấy thế đối với nương cau mày nói: “Nương, đồ ăn muốn khét kìa, ngươi mau vào coi đi. Đều chung một thôn, nói lời khách khí làm cái gì!”

Nương Hòe Hoa bị nhắc nhở, vội vàng chạy vào phòng bếp.

Hòe Hoa gọi Cửu Nhi lại, thiếu niên kia đã sớm đi, đối với hắn cười nói: “Cửu Nhi ca ca, ngươi ngồi xuống, ta cùng ngươi nói vài câu.”

Cửu Nhi chần chờ nói: “Ngươi còn có chuyện gì?”

Trong mắt có chút đề phòng.

Hòe Hoa lại cười nói: “Cửu Nhi ca ca, ngươi không cần lo lắng cho nương ta. Ta hiểu được ngươi thích Đỗ Quyên, sẽ không để cho nương ta phá hư chuyện tốt của ngươi.”

Dù Cửu Nhi luôn hào sang nhưng bị người nói toạc tâm sự, không khỏi đỏ mặt.

Hòe Hoa thấy hắn xấu hổ, phớt xuy bật cười, cố ý nói: “Ai kêu ngươi xuất sắc như vậy chứ. Nương ta muốn ngươi làm con rể muốn điên rồi. Người lớn mà, đều thấy con mình tốt, nàng như vậy cũng khó trách. Ngươi đừng lo lắng, ta không để cho nàng xằng bậy nói lung tung. Chỉ là ngươi, nếu thích Đỗ Quyên, sao không để bụng chút chứ? Kêu thím đi Hoàng gia cầu hôn, định xuống, không phải tốt lắm.”

Cửu Nhi chưa bao giờ thảo luận về Đỗ Quyên với người khác. Ngay cả cùng Lâm Xuân cũng không. Hai huynh đệ duy trì rất vi diệu ăn ý.

Cửu Nhi từng thử đề qua vài lần, đều bị Lâm Xuân chuyển hướng.

Lâm Xuân không biết nói với Cửu Nhi thế nào. Đỗ Quyên sẽ không gả cho hắn, cũng sẽ không gả cho Cửu Nhi. Đây không phải là vấn đề hai huynh đệ hắn thương lượng là có thể giải quyết, muốn hắn nói như thế nào đây? Huống hồ chuyện Đỗ Quyên đợi phu quân kiếp trước không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

Thấy Hòe Hoa thẳng thắn như vậy, khen hắn, còn bận tâm hắn, Cửu Nhi bỏ qua xấu hổ, thờ dài nói: “Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ đã định thân ...”

Lòng Hòe Hoa nhảy dựng, vội vàng nói: “Chỉ là hai nhà tùy tiện nói thôi. Nếu là thật, sao mấy năm nay không đề cập tới? Chỉ sợ sớm đã định ra. Chúng ta khi đùa giỡn hỏi qua vài lần, Đỗ Quyên đều nói không có chuyện này. Nàng đối với Xuân Sinh như thân ca ca. Ngược lại là đối với Cửu Nhi ca ca, ta cảm thấy không giống nhau đâu.”

Mắt Cửu Nhi sáng lên, lấp bắp hỏi: “Thật sự?”

Hòe Hoa tròn trắn mắt nhìn hắn, nói: “Sao lại không đúng? Ngươi cũng thật là, thân với bọn họ như vậy mà không nhìn ra? Cửu Nhi ca ca, không phải ta nói ngươi, ngươi nên tới Hoàng gia nhiều một chút, chẳng lẽ ngươi đợi vợ mình tới cửa?”

Nàng cũng không nói dối, bất quá là thoáng lợi dụng tâm lý Cửu Nhi ái mộ Đỗ Quyên, xoay chuyển sự tình về hướng mình hy vọng.

Nàng có thể khẳng định Lâm Xuân thực thích Đỗ Quyên, lại không biết vì sao hẳn không tới Hoàng gia cầu hôn. Nếu nói Đỗ Quyên không thích Lâm Xuân, cũng không giống. Nàng đối với hẳn phá lệ bất đồng, căn bản không để ý người khác nói như thế nào, thường cùng Lâm Xuân nghiên cứu học vấn. Nếu nói hai người có tư tình, cũng không đúng. Đỗ Quyên chỉ bảo Lâm Xuân như tỷ tỷ đối với đệ đệ; đương nhiên, Lâm Xuân đối với Đỗ Quyên cũng...

Nghĩ tới chuyện này, nàng nhin không được trong lòng khó chịu, không muốn nghĩ thêm.

Tóm lại, quan hệ giữa bọn họ làm cho nàng thấy không rõ, thực hồ đồ.

Kỳ thật Cửu Nhi cũng biết, cũng có chút hồ đồ.

Cho nên hẳn mới phát giác Hòe Hoa nói thật, mới phá lệ tin tưởng.

Hắn ha hả cười nói: “Ta cho rằng... Đỗ Quyên thích...”

Hắn cẩn thận, chưa nói hết câu.

Bởi vì Đỗ Quyên thường dạy Lâm Xuân, đối đãi với hẳn hết sức bất đồng. Hẳn cảm thấy bọn họ đã trao tâm cho nhau. Nếu không sao mỗi hẳn lần nhắc tới việc này, Lâm Xuân đều tránh né, chắc là không muốn hẳn khổ sở đi!

Hôm nay nghe Hòe Hoa nói, hẳn như được khai sáng: khi còn nhỏ Đỗ Quyên đã cùng Lâm Xuân bú một bầu sữa mẹ, lại lớn lên cùng nhau, tình cảm đó không kém thân huynh muội. Hai người thân thiết là bình thường, là do mình nghĩ nhiều.

Nếu bọn họ thật có ý kia, với tâm tư muốn Đỗ Quyên làm con dâu của Đại Đầu thúc, hai nhà đã sớm định thân, đâu chờ đến lúc này!

Hòe Hoa quan sát lời nói và sắc mặt, đại khái đoán được trong lòng hẳn muốn điều gì.

Nên cười nói: “Ta thường cùng Đỗ Quyên nói, Cửu Nhi ca ca là một trai hiền trăm dặm thôn mới tìm được. Đỗ Quyên cũng nói vậy. Nàng còn nói, Cửu Nhi ca ca hào sảng quang minh nhất, tương lai nhất định là một đại trượng phu có đảm đương lẫm lẫm. Nhìn dáng vẻ của nàng, thực thích Cửu Nhi ca ca!”

Nàng không nói dối, Đỗ Quyên đúng là đã nói như vậy.

Về phần Đỗ Quyên có thích Cửu Nhi hay không, nàng nói xem ra thực thích, cũng không tính là sai.

Cửu Nhi kích động trong lòng không cần phải nói, nhìn Hòe Hoa thập phần cảm kích, cười nói: “Hòe Hoa, đa tạ ngươi. Ta đi trước, ngươi nghỉ khoẻ đi.”

Hòe Hoa gật đầu nói: “Ngươi đi đi. Ở lâu, nương ta lại si tâm vọng tưởng. Không bằng ngươi tới Hoàng gia nhiều chút, Đỗ Quyên và Lâm Xuân học cái gì, ngươi cùng bọn họ học, cũng dễ dàng thân cận chút.”

Nàng nói nương nàng “si tâm vọng tưởng”, Cửu Nhi càng thêm ngượng ngùng, vội chuyển đề tài nói: “Ta và Lâm Xuân học khác nhau, Đỗ Quyên nói... nói ngươi cũng không hiểu. Ta đi trước.”

Hòe Hoa giật mình, vội vàng kêu lên: “Cửu Nhi ca ca.”

Cửu Nhi dừng chân lại, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Hòe Hoa cười nói: “Là như vậy, ta cũng muốn học tính toán nhưng Đỗ Quyên nói nàng bận rộn không rảnh, ta ngượng ngùng đi phiền nàng...”

Nói đến đây, nàng ấp a ấp úng không nói được nữa, phảng phất như rất khó nói.

Cửu Nhi gấp gáp, nghe nàng nói, nghĩ là Đỗ Quyên không rảnh dạy nàng, căn bản không nghĩ tới Đỗ Quyên không muốn dạy nàng, vung tay lên nói: “Cái này dễ dàng. Bản thảo ta học trước đây đều còn, lấy tới cho ngươi xem. Dạy ngươi vài lần, ngươi sẽ biết. Bất quá đều là chút đơn giản, muốn học cao hơn, ta thì không được.”

Hắn nói là bài toán cộng trừ có nhớ.

Hòe Hoa kích động không thôi, vội nói: “Thì học đơn giản. Cửu Nhi ca ca rảnh rồi thì tới, không vội.”

Nàng không dám nhiều lời, sợ bị Cửu Nhi nhìn ra không đúng, thúc giục hắn đi.

Cửu Nhi hạnh phúc xoay người đi, đầu óc đều là bóng dáng Đỗ Quyên.

Hắn cảm thấy mình thật là xuân, Đỗ Quyên luôn đối với hắn và Lâm Xuân tốt nhất. Nếu coi Lâm Xuân là ca ca, vậy trừ phi thích hắn còn có thể có ai khác?

Hắn không cho rằng thôn Thanh Tuyền còn có thanh niên nào có thể xứng đôi Đỗ Quyên.

Nghĩ tới điều này, hắn nhin không được nhếch miệng cười.

Ừ, sau này nên tới Hoàng gia nhiều một chút, xác định việc này sẽ kêu cha mẹ thỉnh bà mới tới Hoàng gia cầu hôn.

Nghĩ tới điều tốt đẹp, hắn bước nhanh.

Đi tới đi lui chợt thấy trên tay trống không, mới nhớ tới con mồi đều để ở nhà Hòe Hoa, vội vàng xoay người đi lấy...

Lại nói tỷ muội Đỗ Quyên, sau khi cùng mọi người tách ra, cùng Lâm Xuân, Thu Sinh nói cười đi trở về. Nhị Nha cùng đi với bọn họ.

Nàng hỏi Lâm Xuân hôm nay làm ra cái gì. Lâm Xuân lại hỏi nàng tình hình hái trà.

Đỗ Quyên cười nói cho hắn biết: “Hôm nay vận khí ta khá tốt. Mấy cây trà trên núi đối diện chỉ có một mình ta hái, được nửa gùi. Hái trà xong liền phát hiện một mảng lớn nấm...”

Thu Sinh thấy nàng như nhặt được bảo, cười nói: “Sao các người nhiều người như vậy chạy lên núi? Như vậy sao có thể hái đủ trà chứ? Phải nên tách ra, không phải chỉ có trên núi mới có cây trà.”

Đỗ Quyên cười nói: “Cùng tới chung, sao chỉ định người đi người ở chứ? Nhiều người cũng tốt, như Hòe Hoa té ngã, nếu ít người thì ngay cả người báo tin cũng không có.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: “Hòe Hoa thật xui xẻo, chân bị sưng lên.”

Nhị Nha vẫn còn sợ hãi nói: “Sợ là phải dưỡng một tháng mới có thể lành.”

Lâm Xuân vẫn lắng nghe, lúc này khẽ giọng đối với Đỗ Quyên nói: “Lần sau không cần một mình đơn độc chạy loạn, chung quanh đây có khi cũng có mãnh thú.”

Đỗ Quyên biết hắn nói có lý, vội gật đầu.

Lại nhẹ nhàng sờ đầu Như Gió, cười nói: “Bằng không, người cũng không thể gặp Như Gió.”

Lâm Xuân cười, hơi cúi đầu, tới gần bên tai nàng nói: “Ta phát hiện một chỗ, có hơn mười cây trà. Trước đây không ai hái qua. Hai ngày nữa chúng ta đi.”

Đỗ Quyên nghe xong thập phần kinh hãi, đang định nói chuyện, chợt nghe thanh âm trẻ con quát to: “Đỗ Quyên tỷ tỷ! Tước Nhi tỷ tỷ!” Tiếp theo là 2 bóng dáng nhỏ từ phía trước nhào tới. Thì ra đã đến nhà.

Đến là một đôi trai gái của tiểu di.

Lớn là bé trai, năm nay năm tuổi, gọi là Nhậm Viễn Minh. Nhỏ hơn là con gái, năm nay ba tuổi, gọi Nhậm Viễn Thanh, đều bộ dạng phấn điêu ngọc trác.

Tiểu Viễn Minh hoàn toàn thừa kế tướng mạo của cha hắn, rất tuấn tú.

Đỗ Quyên nhìn thấy hắn tay liền ngứa, tâm cũng ngứa. May mắn sau khi Hoàng Ly lớn lên lại có 2 tiểu tử khả ái cho mình ngắm nghía.

Nàng đem ý này nói với Lâm Xuân. Lâm Xuân cười đến gập người.

2 đứa bé kêu tỷ tỷ trước, đến khi nhìn thấy Như Gió, lại không để ý tỷ tỷ nữa, vội bỏ nhào tới bên cạnh Như Gió, ôm lấy cổ lão hồ, xoa nắn mặt súc sinh kia, làm cho người nhìn thấy đều kinh hoảng run sợ.

Tiếng cười đùa kinh động một loạt ba gia đình, từng viện đều có người đi ra.

Các phụ nữ vây quanh thiếu nữ, kiểm nghiệm thành quả lao động của các nàng, còn nói lá trà sáng, nắm mận, lái nhải lằm bằm không ngừng. Nhất là vợ Đại Đầu, vừa sợ hãi vừa tán thưởng, đối với việc mình không có khuê nữ hết sức tiếc nuối.

Chương 172

Tiếng Tiêu Đêm Xuân

Vẻ mặt Phùng Thị và nương Nhị Nha, chính là vợ lão Quả Cân, đều tươi cười.

Tiếp đó lại khen Đỗ Quyên có thể làm, sẵn được hồng gà cảnh và thỏ béo.

Thu Sinh liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, cố ý nói: “Ta nói các người nha. Ta sẵn được dã vật cũng không thấy các người nhìn một chút, mà cứ nhìn chăm chăm Đỗ Quyên. Chẳng lẽ nàng sẵn được gà vàng gà bạc, so với ta sẵn quý giá hơn?”

Mọi người đều cười không ngừng.

Cười xong, Đỗ Quyên đối với hắn nói: “Thu Sinh ca ca, người sẵn sao có thể so với ta. Gà và thỏ chết trên tay ta, đó là phúc khí của bọn họ, cuối cùng siêu thoát khổ hải, đắc đạo thăng tiên. Động vật chết trên tay người, đó là vận khí chúng nó không tốt, có thể xem như xui xẻo cực kì ...”

Mọi người lại một trận ầm ầm cười to.

Thu Sinh nghe Đỗ Quyên ngụ biện, sớm giác ngộ cười to.

Nhìn miệng nàng cười tươi đẹp để không câu thúc, bỗng nhiên cảm thấy nàng nói không sai, động vật chết dưới tay nàng thật sự rất có phúc khí. Tưởng tượng bàn tay trắng nõn kia uyển chuyển nhẹ vung lên, không hề giống như mình, biến thành huyết tinh hung tàn...

Trong lòng hắn nổi lên cảm giác nhẹ nhàng êm ái.

Lâm Đại Đầu cũng không buông tha đại nhi tử, cười nhạt một tiếng nói: “Đỗ Quyên bao lớn, người bao to? Đỗ Quyên là con gái, bộ dạng người như vậy năm lớn ba thô, không biết xấu hổ cùng nàng so?”

Nha đầu kia, lên núi biết săn bắt, xuống sông có thể mò cá, làm xiêm y, nấu cơm mọi thứ đều rành rẽ. Người không biết nghe xong lời người, khẳng định cho rằng bộ dạng nàng cao lớn thô kệch, nên có thể săn thú bắt cá, ai nghĩ tới bộ dạng nàng như thế này.

Mỗi ngày mỗi tháng lòng hắn đều nóng như lửa đốt, hận không thể đại diện Lâm Xuân ra mặt tỏ lộ với Đỗ Quyên, sớm ngày cưới nàng về nhà.

Nhưng “Hoàng Thượng không vội thái giám gấp” thì có ích lợi gì!

Lâm Xuân, tên tiểu tử đáng chết này, đã 15 tuổi rồi sao vẫn không thông suốt chứ?

Lâm Đại Đầu hận rèn sắt không thành thép, lại không dám cưỡng bức nhi tử, cũng không dám cùng Hoàng gia cầu hôn. Nay Hoàng gia là khuê nữ đương gia, nếu Đỗ Quyên không đáp ứng cửa thân này, dù hấn nhắc lại chuyện năm đó cũng vô dụng.

Cho nên, hấn cố lấy lòng Đỗ Quyên, thần thái thập phần nịnh nọt.

Nương Nhị Nha vốn rất cao hứng, thấy ai cũng khen Đỗ Quyên, nhin không được lại ghen tị, lại trách khuê nữ không để mình nở mặt, bởi thế nói: “Nhị Nha là đứa vô dụng. Nếu nàng có một nửa năng lực của Đỗ Quyên, ta cũng không cần lo lắng.”

Nhị Nha nghe xong tươi cười cứng ở trên mặt, thần sắc ảm đạm.

Đỗ Quyên đem thần sắc bé gái nhìn ở trong mắt, nhin không được nổi giận.

Bình thường Nhị Nha rất dễ tự ti, nghe lời này càng tự ti hơn.

Nàng liền nói với nương Nhị Nha: “Thím, tỷ tỷ ta cũng không sẵn thú, nương ta cũng không nói nàng vô dụng. Không sẵn thú thì không thể làm chuyện khác sao? Nhị Nha cần mẫn lại có thể làm, thím ghét bỏ nàng thì đưa cho nương ta làm khuê nữ đi.”

Những người này thực dễ dàng đỏ mắt, muốn con gái tranh mặt mũi cho mình, cũng không nghĩ tới sở trường mỗi người khác nhau, sao có thể so sánh như vậy?

Lại nói, nàng với Đỗ Quyên có thể so được sao?

Nàng mang theo ký ức chuyển thế, trở ngược về hai mươi mấy năm, lại cùng Nhậm Tam Hòa học văn học võ, học một cái là mười mấy năm, người bình thường có thể so?

Kỳ thật, so với những đứa nhỏ khác trong thôn, nàng thật thấy hổ thẹn.

Trong thôn rất nhiều đứa trẻ thập phần trí tuệ, có sở trường riêng. Không nói tới Cửu Nhi và Lâm Xuân, lấy Hòe Hoa mà nói, ban đầu Đỗ Quyên không muốn dạy nàng. Nàng cũng có mắt, không dám bám lấy nàng, lại thật sự bằng nghị lực nhận được rất nhiều chữ, sau đó mua sách về xem... Cho đến ngày nay, Đỗ Quyên không thể không kính nể nàng.

Phùng Thị và vợ Đại Đầu vội khen ngợi Nhị Nha.

Vợ Đại Đầu không chút lưu tình nói: “Hừ, người phụ nữ này hông biết tốt xấu! Nhị Nha trong ngoài đều làm, so với con trai người Quả Cẩn đều không kém, người còn không biết đủ. Đây là đang khoe khoang với người không có con gái như ta phải không?”

Thấy người cũng khen Nhị Nha, nương Nhị Nha xấu hổ nhưng rất vừa ý.

Hạ Sinh tắm rửa xong đi ra, thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi Hoàng Tước Nhi.

Nói cười, Hoàng Lão Thực sớm đã cầm lấy đồ trên tay khuê nữ đi vào nhà, hỏi tình hình hái trà trên núi, Đỗ Quyên một năm một mười nói cho hắn biết.

Lâm Xuân cũng giúp đem đồ vào sân Hoàng gia.

Hoàng Ly đứng ở cửa phòng bếp giòn giã nói: “Đều trở lại! Ăn cơm ăn cơm.”

Bỗng nhiên nhìn thấy gà trên tay Lâm Xuân, vội nói: “Nhị tử săn chim trĩ? Vậy thì chờ thêm chút nữa, ta lại nấu thêm một món. Cha, đem gà này làm thịt.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong ngạc nhiên nói: “Còn giết gà? Có thể làm kịp sao?”

Hoàng Ly bình tĩnh an bài nói: “Kịp. Ta lập tức nấu nước, để cha nhô lông gà. Nhỏ sạch sẽ xong thì cắt chút lườn gà, nấu một nồi canh với nấm, rất nhanh. Khăng định các người nhặt được nấm. Chỗ gà còn hầm để ngày mai ăn.”

Nói xong uốn người đi vào phòng bếp.

Hoàng Lão Thực vội đi theo lấy thau.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu không muốn về nhà nên theo vào nói chuyện. Nghe Hoàng Ly nói như vậy, vừa hâm mộ vừa buồn cười.

Nhân tiện Đỗ Quyên nói: “Thấy không? Ăn hàng chính là cô chấp như vậy.”

Hoàng Tước Nhi và huynh đệ Lâm gia đồng loạt cười rộ lên.

Từ khi Hoàng Ly theo Nhậm Tam Hòa luyện võ tới nay, thường đói bụng, mỗi ngày phải ăn bốn năm lần, đồ ăn vặt bên cạnh không bao giờ thiếu. Bởi nàng trưởng thành, phải học tập trù nghệ, liền tiếp chương phòng bếp Hoàng gia, cả ngày vội vàng cân nhắc món ăn, Đỗ Quyên gọi đùa nàng “Ăn hàng”.

Trong tiếng cười, Lâm Xuân thấy cha mẹ hâm mộ nhìn khuê nữ Hoàng gia, lưu luyến không chịu rời đi, cảm thấy mất mặt, phát tay nói: “Đi, ta cũng về nhà cũng thịt một con gà. Ta tự mình xuống bếp, làm món gà kho tàu cho các người.”

Huynh đệ Lâm gia thường lui tới với tỷ muội Hoàng gia, cũng học làm được món ăn đơn giản, thậm chí Lâm Xuân và Hạ Sinh làm rất tốt.

Không có biện pháp, không thể chỉ trông cậy vào lão nương, đành phải tự lực cánh sinh.

Nói tới, mấy huynh đệ đều thảm oán Thu Sinh, trách hắn chậm chạp không cưới đại tâu, hại huynh đệ bọn họ chịu khổ, “Đến tuổi rồi mà không cưới vợ, chính là người không đúng !”

Người Lâm gia rời đi xong, quả nhiên Hoàng Ly rất nhanh nấu xong một nồi canh, sau đó ăn cơm. Viễn Minh và Viễn Thanh cũng ở lại nhà đại di ăn. Hai người lớn, năm đứa nhỏ, không sai biệt lắm ngồi đầy một bàn, thập phần náo nhiệt.

Ăn được một nửa, Nhậm Tam Hòa đã tìm tới cửa.

“Trời tối, gà còn biết về chuồng, sao hai người không biết về nhà hả?”

Hắn nghiêm trang hỏi nhi tử cùng khuê nữ.

Đỗ Quyên phun một miếng cơm trong miệng ra. Hoàng Ly cũng bị nghẹn thẳng ho khan.

Tiểu Viễn Minh hùng khí tráng liệt nói: “Ăn cơm ở nhà không náo nhiệt.”

Viễn Thanh cũng cất giọng trẻ con nói: “Đại di nói, ở đây cứ tự nhiên như nhà mình.” Nhìn nhìn Hoàng Ly lại nói, “Tam biểu tử nói, khi còn nhỏ nàng cũng thường lại nhà chúng ta ăn cơm.”

Nhậm Tam Hòa nhàn nhạt hỏi: “Nga, cho nên người ở nhà tam biểu tử người ăn bù lại, đúng không?”

Viễn Thanh bị hắn xoay chóng mặt, không rõ kỳ ý liền gật đầu nói: “Ân! Đúng vậy!”

Tỷ muội Hoàng Tước Nhi bật cười.

Phùng Thị tuổi lớn, tính tình nhu hòa không ít. Viễn Minh, Viễn Thanh lại đáng yêu, bởi vậy nàng ôn nhu với hai đứa cháu này hơn cả khuê nữ của mình.

Lúc này nàng yêu thương nhìn Viễn Thanh nói: “Bọn họ có thể ăn bao nhiêu. Không biết Tước Nhi các nàng đã ăn bao nhiêu thịt ở nhà tiểu di kia, bây giờ còn không cho Viễn Thanh ở nhà đại di này ăn một bữa?”

Hoàng Lão Thực tiếp đón em rể ngồi xuống nói chuyện.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu, nói trong nhà đang đợi ăn cơm.

Lại hỏi 2 đứa nhỏ ăn xong chưa, mau cùng hắn về.

Viễn Thanh ồn ào nói, buổi tối muốn cùng biểu tử ngủ, không trở về.

Đỗ Quyên nói: “Tiểu dưỡng, để Viễn Thanh ở đây nghỉ ngơi đi. Con gái ở chung nhiều với chúng ta, tính tình hoạt bát sáng sủa. Đừng đều nuôi giống tiểu dưỡng vậy, y như khối băng.”

Nhậm Tam Hòa đã trên 30. Mười mấy năm sinh hoạt nhàn nhã nơi sơn dã, vẻ lạnh lùng trên người hắn nhạt đi không ít, thêm chút phiêu nhiên hương vị.

Hắn nghe Đỗ Quyên nói xong, lắc đầu nói: “Các người không chê phiền là được.”

Nói xong thúc Viễn Minh đi, coi như chấp nhận cho Viễn Thanh ở lại.

Viễn Minh lập tức cũng muốn ở lại.

Nhậm Tam Hòa sầm mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người đã năm tuổi rồi mà còn đòi ở lại đây ngủ? Có chỗ cho người ngủ sao, hay buổi tối còn cùng các biểu tỳ nháo?”

“Phốc!” Đỗ Quyên lại sặc.

Năm tuổi rất lớn sao?

Bất quá nàng sẽ không xen miệng.

Viễn Minh vô pháp đành bĩu môi buông bát, cùng cha đi về.

Sau bữa cơm, người một nhà như trước vội, cho gia súc ăn, rửa bát thu thập, sau đó sao trà, thanh lý nắm, nấu dương xỉ. Đang đợi tắm rửa, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi bưng một chậu xiêm y đi tới mương nước bên cạnh nhà giặt, xong mới cảm thấy thanh nhàn chút.

“1 ngày là lúc vào buổi sáng”!

Thói quen của nông dân, ba mùa xuân, hạ, thu thường thích giặt xiêm y buổi tối, để khỏi phải làm vào sáng ngày hôm sau.

Ăn xong cơm tối, phụ nữ và con gái ngồi xôm bên mương giặt xiêm y, vừa nhàn thoại, cũng là một đạo phong cảnh. Nhất là vào giữa hè ngồi giặt đồ bên bờ lạch, phá lệ mát mẻ.

Lúc tử muội Đỗ Quyên đến, Nhị Nha đã giặt được một lúc rồi.

Cách vách cũng truyền đến tiếng chà giặt, là vợ Đại Đầu đang giặt xiêm y.

Lâm gia không cần ra bờ mương giặt xiêm y. Nhà bọn họ có giếng nước.

Nói tới cái giếng nước này, là bởi vì lúc Đỗ Quyên dạy Lâm Xuân thủy động học, khoa tay múa chân nói đến nguyên lý máy áp nước, nghe nói thứ này có thể hút nước từ dưới sâu lên, Lâm Xuân cảm thấy hứng thú, lập tức muốn thí nghiệm, cho nên đào một miệng giếng.

Nhưng nói dễ, muốn bằng thủ công làm ra máy áp nước là rất khó.

Đỗ Quyên chẳng những không đả kích hẳn, còn cổ vũ hẳn thí nghiệm, bất quá dặn dò hẳn không thể gấp. Căn cứ năng dự đoán, không có phao cao su, piston máy áp nước rất khó bảo trì tính năng phong bế, dĩ nhiên không dễ làm.

Lâm Xuân đi mấy chuyến ra ngoài núi, tìm thợ rèn đánh chế một bộ linh kiện và tay hãm mình cần, nhưng cũng không thành công, nên tạm thời bỏ qua.

Đêm xuân rất đẹp, gió nhẹ nhàng êm ái.

Chính là lúc trăng tròn, ánh trăng nhu hoà như nước. Góc phòng, ngọn cây, bên bờ suối sương mù tràn ngập, nhàn nhạt, bàng bạc như khói lam, nhuộm đắm núi xa thôn gần thành một bức tranh thuỷ mặc thanh đạm.

Mùi hoa ngọt ngậy cùng hơi thở của cỏ xanh, của cây cối theo gió ùa tới, toàn bộ tiếng người và những động tĩnh khác trong đêm yên tĩnh bỗng chốc đều giảm nhỏ lại, không còn sự ồn ào náo động hay tranh cãi âm ỉ của ban ngày nữa.

Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi và Nhị Nha vừa giặt đồ, vừa thấp giọng nói chuyện.

Bỗng nhiên, tiếng tiêu phía sau chợt vút lên, theo không gian mà đến, uyển chuyển du dương.

Đỗ Quyên dừng một lát, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên nóc nhà phía tây Lâm gia, một bóng đen ngồi ngay ngắn, đối diện với dòng nước xanh thổi. Tiếng tiêu vui vẻ như đêm xuân phát ra hơi thở bông bột, hoà tiếng nước róc rách, hoa thơm vẫy quanh!

Là Lâm Xuân!

Chương 173

Nóc Nhà Của Phòng Khách

Đỗ Quyên giảm nhẹ động tác gõ xiêm y, mỉm cười lắng nghe.

Tiếng tiêu quanh quẩn trong không gian sơn thôn, cùng âm thanh của trời đất, của tiếng người hài hòa xen lẫn nhau, thành bản sonata đêm xuân.

Đỗ Quyên từng nói với Lâm Xuân, công phu làm nghề mộc có thể dựa vào luyện tập từng bước đề cao, nhưng có vài thứ không thể dựa vào luyện tập để nâng cao, tỷ như năng lực cảm giác thiên nhiên.

Nàng cảm thấy tay nghề Lâm Xuân đã lên tới trình độ nghệ thuật. Nếu muốn hình thành phong cách độc đáo riêng của mình, phải có năng lực cảm giác bén nhạy với sự vật quanh mình, người bình thường ít có nội hàm, bởi vậy đề nghị Lâm Xuân học thổi địch.

Âm nhạc có thể trợ giúp tinh lọc tâm cảnh, đạt tới kỳ ảo cảnh giới.

Đánh đàn đương nhiên cũng có thể, nhưng trong thôn không có người biết đàn, nhưng rất nhiều người biết thổi địch.

Vừa vặn Nhậm Tam Hòa biết thổi tiêu, vì thế Lâm Xuân học thổi tiêu.

Lúc mới bắt đầu học, hắn làm cho lảng giềng bất an. Một thời gian dài, mọi người nghe quen, mỗi đêm đều nhờ tiếng tiêu để đi vào giấc ngủ. Nếu một ngày Lâm Xuân không thổi, có người còn không quen nữa.

Đương nhiên, cũng có người thô bỉ sát phong cảnh.

Tỷ như có hán tử nói: “Đứa trẻ này, ở đâu mà có tinh thần tốt như vậy, ngày nào cũng thổi!”

Hắn mệt gần chết, hận không thể ngã đầu là ngủ.

Người khác nói tiếp: “Con trai mười mấy tuổi, tinh thần còn không tốt sao? Lớn rồi muốn lấy vợ. Ngay cả mèo còn kêu xuân hướng chi con trai mười mấy tuổi!”

Nếu Lâm Xuân nghe lời này, sợ là từ nóc nhà té xuống.

Trong đêm xuân, quả thật thiếu niên cũng có chút tình ý, nhưng đánh đồng với “mèo kêu xuân”, thì hắn không thể tha thứ.

Bị ví như “mèo kêu xuân” không chỉ có một mình Lâm Xuân. Hắn mới thổi một lúc, xa xa nơi giữa thôn đã truyền đến thanh âm hoà cùng tiếng tiêu, mười phần mạnh mẽ, cao vút.

Đây là Cửu Nhi!

Đêm nay tiểu tử này thổi rất nhiệt tình, hình như rất hưng phấn.

Nhị Nha thấy Đỗ Quyên nhẹ nhàng nện xiêm y, vừa chú ý nghe khúc, ngay cả Hoàng Tước Nhi chà xiêm y cũng không ra tiếng, nên cũng không dám nói lời nào.

Tuy nàng nghe không hiểu lắm, cũng đại khái biết tiếng tiêu vì Đỗ Quyên mà phá lệ vui vẻ.

Đối với Lâm Xuân và Cửu Nhi, không phải nàng không vọng trộm ảo tưởng qua, chỉ là nàng tự hiểu lấy bản thân, bởi vậy trước nay không dám hy vọng xa vời.

Nàng ở cách vách Lâm gia, từ nhỏ Lâm Xuân đã xem Đỗ Quyên là tâm điểm, nàng thấy rất rõ ràng, hiểu rằng dù Đỗ Quyên không gả cho Lâm Xuân, Lâm Xuân cũng sẽ không cưới nàng. Về phần Cửu Nhi, đó là nhi tử có tiền đồ nhất của đại phòng Lâm gia, nàng cũng không thể trèo cao với tới được.

Nhưng thiếu nữ mười mấy tuổi không thể tránh khỏi có lúc nghĩ tới chuyện này.

Trước đó vài ngày, có người tới cửa xin cưới nàng.

Tuy nàng không dám trèo cao Lâm Xuân và Cửu Nhi nhưng cũng có chờ đợi của mình, chỉ là cha mẹ nàng chưa chắc bận tâm ý tưởng của nàng. Nàng cũng không có dũng khí chống lại gia gia nãi nãi như Đỗ Quyên.

Nhưng cũng không thể không làm gì hết.

Nàng hy vọng Đỗ Quyên giúp nàng. Đỗ Quyên rất có chủ kiến và vẫn luôn chiếu cố nàng. Hướng hồ quan hệ của người kia và Đỗ Quyên cũng không sai.

Bởi vì trong lòng có việc, Nhị Nha không thể yên tĩnh nghe khúc, trong chốc lát đã không nhin được.

Nàng nhẹ giọng nói: “Mấy huynh đệ Lâm gia đều tốt có thể làm, đêm nay cha ta còn khen ngợi, nói bọn họ tốt hơn những đứa con trai khác trong thôn. Còn nói Tiểu Bảo ca ca người cũng tốt, vừa học thợ mộc, vừa học săn thú lại hiểu chuyện, lại có thể làm, so với cha hẳn tốt hơn nhiều.”

Nàng biết, tuy nhà Đỗ Quyên bắt hòa gia gia nãi nãi bên kia nhưng tỷ muội các nàng vẫn có quan hệ tốt với Hoàng Tiểu Bảo. Trận đại náo xảy ra vài năm trước, Hoàng Tiểu Bảo còn nói chuyện giúp bọn họ.

Đỗ Quyên cũng nguyện ý nói tốt giúp đường ca, nên nhẹ giọng nói: “Tiểu Bảo ca ca thực có khả năng lại chịu đựng, hiện tại làm ra đồ tốt hơn thúc ta khi còn nhỏ làm.”

Nhị Nha dừng lại, tùy ý hỏi: “Đại Nữu tử tử người xuất giá đã hai năm, chắc Tiểu Bảo cũng sắp cưới tâu tử cho các người phải không? Nhà người lại phải ra một số bạc lớn.”

Đại Nữu gả đi Cây Lê Câu. Lúc thành thân, Hoàng lão cha ra lệnh đại nhi tử lấy năm lạng bạc cho chất nữ thêm trang.

Mấy năm nay qua được yên tĩnh, Đỗ Quyên cũng lười cùng gia gia nãi nãi tranh. Dù sao qua vài năm nữa Hoàng Tước Nhi cũng phải thành thân, đến lúc đó tiểu thúc dám không lấy số bạc tương ứng ra thêm trang, nàng có biện pháp làm cho bọn họ mất mặt, cho nên như cho mượn vậy.

Tuy trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng không muốn nói việc này với người ngoài.

Bởi vậy trả lời: “Tiểu Bảo ca ca đón dâu sợ là không nhanh như vậy. Đã nói qua vài mối đều không thành đâu.”

Nhị Nha không có hứng thú với việc nhà Đỗ Quyên ra bạc, bất quá là mượn việc này nói chuyện mà thôi, bởi vậy Đỗ Quyên trả lời đúng tâm ý của nàng.

Nàng cười nhẹ nói: “Nhìn không ra Tiểu Bảo ca ca người thật kén chọn.”

Hoàng Tước Nhi nói tiếp: “Ai mà không kén chọn chứ? Nếu ca ca người không kén chọn, hôm kia xem mắt sao lại không thành chứ?”

Nhị Nha bỏ qua ca ca của mình, Quả Cân, tiếp tục truy vấn tiêu chuẩn tuyển vợ của Hoàng Tiểu Bảo: “Ca ta đâu có kén chọn, đó là người ta xem coi trọng nhà ta. Tiểu Bảo ca ca người muốn tìm loại con gái nào?”

Rồi bày ra bộ dáng thám thính bát quái.

Đỗ Quyên cũng không nghi ngờ, bởi vì nàng cũng thích nghe mấy chuyện này.

Sinh hoạt những người dân ở đây đều như một câu chuyện. Chuyện vụn vặt, linh tinh rất được yêu thích.

Nàng liền cười nói: “Biết nói sao đây? Đại khái cần chút duyên phận đi. Là cháu đích tôn, lúc gia gia nãi nãi ta tuyển người khó tránh khỏi cẩn thận chút.”

Còn có một câu nàng chưa nói, đó là vết xe đổ Phùng Thị. Gia gia nãi nãi sợ cưới cháu dâu về giống như con dâu cả, nên phải mở to mắt ra chọn.

Nhị Nha trầm mặc.

Bất tri bất giác, xiêm y đã giặt xong, nàng vẫn còn đang ngẩn người.

Mãi đến khi Hoàng Tước Nhi hỏi: “Nhị Nha người giặt xong chưa?”

Nhị Nha mới vội nói: “Xong rồi. Ta đi về trước, người ở nhà ngủ hết rồi.”

Bung lên thau gỗ vôi vôi vàng vàng bước đi.

Chờ nàng đi xong, Hoàng Tước Nhi mới nhỏ giọng nói với Đỗ Quyên: “Nàng hỏi Tiểu Bảo làm cái gì? Có phải là coi trọng ...”

Đỗ Quyên sững sốt, hồ nghi nói: “Không thể nào!”

Hoàng Tước Nhi liếc nàng một cái, nói: “Sao lại không thể! Chỉ có người ngây ngô.”

Nàng vẫn cảm thấy Đỗ Quyên rất thông minh, cái gì cũng biết. Đợi lớn một chút, bỗng nhiên phát hiện muội muội này kỳ thật không cái gì cũng biết, có đôi khi thật ngây thơ. Tỷ như Nhị Nha vừa rồi, tâm tư con gái nàng vừa nghe là hiểu, nhưng Đỗ Quyên nghe không hiểu.

Nàng không biết là bởi vì tâm lý tuổi tác của Đỗ Quyên già dặn hơn, trong lòng lại có người, làm sao để ý mấy chuyện đó, bắt quá coi như là nhàn thoai nghe xong rồi thôi. Nếu nàng dụng tâm sẽ phát giác ra.

Thấy Hoàng Tước Nhi nói mình ngây ngô, Đỗ Quyên nhin cười không được.

Hai người giặt xiêm y xong, xoay người vào nhà.

Ở trong sân phơi xiêm y, Hạ Sinh đi tới, khẽ giọng kêu lên: “Tước Nhi! Giặt xong?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, nói: “Người còn chưa ngủ, đang làm cái gì vậy?”

Hạ Sinh đến gần nàng, xem ra có lời nói với nàng.

Thời khắc tuyệt vời như thế, Đỗ Quyên không muốn quấy rầy bọn họ. Dù sao đã định thân, lại ở trong nhà mình không sợ có chuyện. Bởi vậy nàng ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà phía tây Lâm gia phát tay.

Tiếng tiêu lập tức dừng lại. Lâm Xuân giơ tay lên, một cọng dây thừng bay xuống, đầu cọng dây rơi trên đầu tường Hoàng gia.

Đỗ Quyên đưa tay kéo dây thừng. Lâm Xuân nhẹ nhàng kéo một cái, nàng liền phóng qua tường viện nhà mình, bay qua đầu tường Lâm gia, phi thân lên nóc nhà phía tây Lâm gia.

Tới nóc nhà, nàng ngồi xuống bên người Lâm Xuân, khẽ cười nói: “Vẫn là ở trên đây tốt. Vừa lên đến là cảm thấy lòng dạ trống trải. Sao người còn không đi luyện công?”

Nói tới cái này nàng liền nhin không được bội phục. Đứa nhỏ này cùng học với mình, vừa học thợ mộc, nhưng võ công chưa từng lơ là. Sớm muộn gì đều luyện tập bất chấp mưa gió, bao nhiêu năm như 1 ngày.

Lâm Xuân nhìn nàng hỏi ngược lại: “Người lại không đi?”

Đỗ Quyên không chút xấu hổ nói: “Không đi. Hôm nay ta mệt eo mỗi lưng đau, ngủ còn không kịp nữa. Ta lại không muốn làm đại hiệp, mỗi buổi sáng luyện một lần là được.”

Lâm Xuân nghe xong, liền nhìn nàng cười.

Hai người dần lớn lên, Đỗ Quyên đối với Lâm Xuân từ ban đầu ân cần dạy bảo, bất tri bất giác biến thành cùng hần thương lượng, gần đây lại biến thành thường hỏi ý kiến hần, thậm chí có một số việc bắt đầu ý lại.

Loại biến hóa này, Đỗ Quyên đều không nhận ra.

Lâm Xuân đương nhiên che chở nàng, cũng không cảm thấy.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Buổi chiều người nói cây trà mọc nơi nào? Có xa hay không?”

Lâm Xuân nói: “Rất xa. Với cước trình của chúng ta sợ cũng phải chạy bốn năm canh giờ.”

Nếu như không xa, cây trà đó sợ đã sớm đã bị người phát hiện.

Đỗ Quyên nói: “Vậ tỷ ta không đi được. Ta mang Hoàng Ly đi thôi.”

Nàng không tiện ra ngoài riêng rẽ với Lâm Xuân. Hoàng Ly đang tập võ, mang nàng đi vừa lúc rèn luyện một phen.

Lâm Xuân gật đầu nói: “Kêu Cửu Nhi đi chung. Đi ra ngoài một chuyến, thế nào cũng phải mang thứ tốt về. Ngày kia đi. Chỗ đó núi cao, lá trà lớn chậm, đi sớm không được.”

Đỗ Quyên gật đầu, đánh giá bốn phía.

Ngôi cao, nhìn được xa.

Ánh trăng bao phủ thôn trang, sương mù nhẹ bay, đẹp không thể tả!

Yên lặng một hồi, nàng nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới sân thấy Hạ Sinh đang lấy cái gì đó cho Hoàng Tước Nhi xem, thấp giọng nói chuyện. Nàng mỉm cười nói: “Ca người đang làm gì mà thần thần bí bí vậy?”

Lâm Xuân liếc mắt nhìn xuống, nói: “Thạch điêu. Mỗi buổi tối hần đều cân nhắc, điêu khắc vài ngày, khắc hình Tước Nhi tỷ tỷ. Lúc này lấy ra chắc đã điêu khắc xong.”

Đỗ Quyên nhìn không được bắt đầu cười khẽ, nói: “Hần còn công tư rõ ràng nữa, không chiếm dụng thời gian sinh hoạt chung. Là sợ cha người nhìn thấy bị mắng?”

Lâm Xuân nhỏ giọng nói: “Đều không phải, là sợ người nhìn thấy.”

Đỗ Quyên liền che miệng cười trộm.

Tuy hai người hạ giọng nói chuyện nhưng vẫn bị Lâm Đại Đầu ở sương đối diện phát hiện.

Hắn từ nhìn thiếu nữ đang ngồi trên nóc nhà, khước miệng liên tục mím lại, kiệt lực bỏ qua.

Bờ là Đỗ Quyên nên hắn bỏ qua. Nếu là một người khác, hắn sẽ lập tức giờ chân chửi mắng.

Đây chính là nóc nhà a!

Nữ nhân là không thể lên nóc nhà, bằng không một gia đình bị xui xẻo!

Con gái cũng không được!

Con gái đẹp cũng không thể!

Nhưng là, cô gái này không phải là cô gái bình thường, là người hắn một lòng muốn cầu làm con dâu, Đỗ Quyên. Hiếm khi nàng và nhi tử ngồi chung một chỗ, lại là buổi tối, dưới ánh trăng lãng mạn như thế, sao hắn có thể không có mắt phá hư cảnh đẹp của 2 người chứ?

Đương nhiên không thể!

Hắn liền thuyết phục chính mình: Đỗ Quyên không phải là cô gái bình thường, đó là người được Ngự nương nương cứu qua, có đại phúc khí, cho nên nàng có thể lên nóc nhà ngồi!

Tìm được lý do xong, hắn liền đi ngủ, để “mắt không thấy tâm không phiền”.

Từ lúc hắn bắt đầu nhìn thấy Đỗ Quyên, hắn chưa từng chiếm được thượng phong trước mặt nàng. Hắn đã quen.